

Sygn. akt III C 538/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 listopada 2019 r.

Sąd Rejonowy Szczecin- Centrum w Szczecinie – Wydział III Cywilny

w składzie: Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Małgorzata Janik-Białek

Protokolant: stażysta Karolina Kuchyt

po rozpoznaniu w dniu 5 listopada 2019 r. na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **Spółki Akcyjnej w W.**

przeciwko **P. K. (1), K. S.**

o zapłatę

I. oddala powództwo;

II. zasądza od powoda (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz pozwanego P. K. (1) kwotę 1.817 (jednego tysiąca ośmiuset siedemnastu) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSR Małgorzata Janik-Białek

UZASADNIENIE

(w postępowaniu zwykłym)

Pozwem złożonym w dniu 18 czerwca 2018 r. powód (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie od pozwanych P. K. (1) i K. S. solidarnie kwoty 7.268,55 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 14 kwietnia 2010 r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od pozwanych kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu wskazano, że powód dochodzi roszczenia regresowego z tytułu odszkodowania wypłaconego poszkodowanemu J. N. w związku z zawartą z poszkodowanym umową ubezpieczenia AC. Powód wskazał, iż pozwani w dniu 12 marca 2010 r. w S. przy ul. (...), przebiegając przez jezdnię w miejscu niedozwolonym, oddalonym od przejścia dla pieszych, spowodowali zderzenie z nadjeżdżającym pojazdem marki V. (...) o nr rej. (...). W wyniku zderzenia w pojeździe doszło do uszkodzenia pokrywy silnika, szyby czołowej, dachu oraz lewych przednich drzwi. Z uwagi na fakt, iż w chwili zdarzenia J. N. miał wykupione dobrowolne ubezpieczenie AC w powodowym Towarzystwie (...), powód przeprowadził postępowanie likwidacyjne i wypłacił odszkodowanie w kwocie 7.268,55 zł. Jako podstawę dochodzenia roszczenia regresowego strona powodowa wskazała art. 828 par 1 kc, zaś jako podstawę żądania solidarnego art. 441 par 1 kc. Z uwagi na przysługujący ubezpieczycielowi regres powód wezwał pozwanych do zwrotu wypłaconego świadczenia.

W dniu 19 listopada 2018 r. wydany został nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym uwzględniający żądanie pozwu w całości (sygn. akt III Nc 2796/18).

Od powyższego nakazu zapłaty pozwani wnieśli sprzeciwy. Każdy z pozwanych podniósł w swym sprzeciwie zarzut przedawnienia roszczenia. Nadto pozwany P. K. (1) podniósł dodatkowo zarzuty: niewykazania przez powódkę nabycia wierzytelności, przyczynienia się kierującego pojazdem marki V. (...) do zdarzenia oraz braku podstaw do istnienia solidarnej odpowiedzialności pozwanych.

W piśmie procesowym z dnia 21 czerwca 2019 r. strona powodowa wskazała, że do dochodzonego roszczenia ma zastosowanie 10-letni termin przedawnienia, którego upływ przypada na dzień 14 kwietnia 2020 r.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 12 marca 2010 r. w S. J. N., kierujący samochodem marki V. (...) o nr rej. (...), jadąc prawym pasem ruchu ul. (...) od strony ul. (...) w kierunku ul. (...), na wysokości posesji nr (...) około 48 m za wyznaczonym przejściem dla pieszych potrącił dwóch pieszych w wieku 17 i 18 lat, którzy przebiegali na ukos z lewej na prawą stronę jezdni zza jadącego tramwaju, który jechał z tego samego kierunku, co ww. pojazd. Potrąconymi pieszymi byli K. S. i P. K. (1), którzy zostali ukarani przez policję mandatami karnymi w kwotach po 300 zł.

Dowód:

- notatka urzędowa k. 15-16
- zeznania świadka J. N. k. 172v-172 oraz nagranie rozprawy z dnia 5 listopada 2019 r.
- materiały sprawy RD- (...) k. 133-162

W pojeździe marki V. (...) uszkodzeniu uległy m. in. szyba czołowa (pęknięta), pokrywa komory silnika (wgniecenie w części środkowej przy szybie,) dach, lusterko lewe, błotnik lewy, zderzak. Pojazd był ubezpieczony w zakresie (...) Casco w (...) S.A. Oddział w Polsce, działającego pod nazwą A. D.. Ubezpieczyciel przeprowadził postępowanie likwidacyjne i przyznał poszkodowanemu odszkodowanie w kwocie 7.268,55 zł, które zostało wypłacone jako wynagrodzenie warsztatowi wykonującemu naprawę bezgotówkową pojazdu.

dowód:

- zgłoszenie szkody komunikacyjnej. K. 17-18v
- faktura vat k. 19
- przyznanie odszkodowania k. 20
- operat szkodowy k. 21
- polisa k. 22-25v
- pismo w sprawie k. 26
- kosztorys k. 27
- karta kontrolna optymalizacji k. 28
- protokół szkody k. 29, 30-31
- dane zlecenia k. 32
- zgłoszenie szkody k. 33-36
- kalkulacja naprawy k. 37-40v

Pismami z dnia 13 lutego 2012 r. oraz z dnia 15 marca 2012 r. (...) S.A. wezwał K. S. i P. K. (2) do zapłaty kwot po 3.634,28 zł w terminie do dnia 14 kwietnia 2012 r. tytułem regresu w związku z wypłatą odszkodowania za szkodę z dnia 12 marca 2010 r. Pozwani nie zadośćuczynili wezwaniu do zapłaty. W odpowiedzi na wezwanie do zapłaty K. S. wskazał, iż jest studentem i zapłata przypisanych mu należności nie jest możliwa. Nadto podniósł, iż nie uwzględniono

ewentualnego przyczynienia się do zdarzenia kierowcy pojazdu. Z kolei pełnomocnik P. K. (1) wskazał, iż policja nie ustaliła z nim szczegółów zdarzenia oraz że domniemywać można, iż kierowca pojazdu jechał z nadmierną prędkością.

niesporne, a nadto dowody:

-wezwania do zapłaty k. 45, 49, 50, 51

- pisma k. 42-43, 44, 47-48

W dniu 26 października 2016 r. A. A. z siedzibą w S. zawarło z (...) S.A. umowę sprzedaży oddziału przedsiębiorstwa (...) S.A. Oddział w Polsce.

Dowód:

- dokumenty k. 52-55

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się nieuzasadnione z uwagi na skuteczne podniesienie przez obojga pozwanych zarzutu przedawnienia roszczenia.

Stan faktyczny w zakresie niezbędnym dla rozstrzygnięcia Sąd oparł na dowodach z dokumentów przedstawionych przez stronę powodową oraz z uwierzytelnionych kserokopii materiałów sprawy RD – (...) nadesłanych przez Wydział Ruchu Drogowego K. Miejskiej Policji w S., które Sąd uznał za wiarygodne i uczynił podstawą ustaleń faktycznych sprawy. Sąd oparł się także na zeznaniach świadka J. N., albowiem odpowiadały one faktom wynikającym z dokumentów.

W niniejszej sprawie strona powodowa dochodzi roszczenia regresowego w oparciu o treść art. 828 par 1 kc. Przepis ten stanowi, że jeżeli nie umówiono się inaczej, z dniem zapłaty odszkodowania przez ubezpieczyciela roszczenie ubezpieczającego przeciwko osobie trzeciej odpowiedzialnej za szkodę przechodzi z mocy prawa na ubezpieczyciela do wysokości zapłaconego odszkodowania. Jeżeli zakład pokrył tylko część szkody, ubezpieczającemu przysługuje co do pozostałej części pierwszeństwo zaspokojenia przed roszczeniem ubezpieczyciela. W literaturze przedmiotu (vide Komentarz do art. 828 kc, red. Gniewek 2019) wskazuje się, że „roszczenie ubezpieczającego przechodzi na ubezpieczyciela już przez sam fakt dokonanej zapłaty, co stanowi szczególny przypadek wstąpienia w prawa zaspokojonego wierzyciela, w związku z postanowieniem art. 518 § 1 pkt 4 KC. Nabycie przez ubezpieczyciela roszczenia przysługującego ubezpieczonemu na podstawie komentowanego przepisu, określane jest jako regres ubezpieczeniowy, choć z regresem w ścisłym słowa tego znaczeniu nie mamy tu do czynienia. Nabyta przez ubezpieczyciela w wyniku zapłaty odszkodowania wierzytelność jest tą samą, którą w granicach zapłaty miał ubezpieczający, następuje tu tylko przekształcenie podmiotowe (tak też m.in. SA. w K. w wyr. z 7.3.2014 r., V ACa 530/13, L. oraz wyr. SA w Warszawie z 6.11.2014 r., I ACa 620/14, L.; wyr. SA w Warszawie z 17.3.2017 r., I ACa 26/16, L.)”.

„Przepis art. 828 KC wyraża szczególny rodzaj subrogacji ustawowej (cessio legis), polegający na przejściu na ubezpieczyciela ex lege roszczenia ubezpieczającego przeciwko osobie trzeciej odpowiedzialnej za powstanie szkody. Dzięki tej regulacji mimo naprawienia szkody zapłata odszkodowania nie skutkuje wygaśnięciem wierzytelności powstałej w wyniku wyrządzenia szkody ubezpieczającemu. Podkreślenia wymaga fakt, iż ustawodawca nie przyznał ubezpieczycielowi wprost, w postaci roszczenia regresowego, prawa do żądania od osoby odpowiedzialnej za szkodę zwrotu wypłaconego odszkodowania. Przepis art. 828 KC wprowadził konstrukcję prawną, zgodnie z którą z mocy prawa przechodzi na ubezpieczyciela roszczenie ubezpieczającego przeciwko sprawcy szkody i tym samym ubezpieczyciel wstępuje w prawa poszkodowanego będącego wierzycielem. Wierzytelność nabyta przez ubezpieczyciela w wyniku zapłaty odszkodowania jest tą samą wierzytelnością, którą w granicach zapłaty miał

ubezpieczający. Mamy tu do czynienia jedynie z przekształceniem podmiotowym roszczenia”. (tak Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z dnia 23 stycznia 2019 r. VII AGa 516/18).

Podkreślić należy, że regres ubezpieczeniowy nie tworzy nowego, odmiennego rodzajowo roszczenia, lecz stanowi jedynie podstawę prawną przejścia istniejącego roszczenia poszkodowanego przeciwko odpowiedzialnej osobie trzeciej na ubezpieczyciela, do wysokości zapłaconego odszkodowania.

Roszczenia regresowe ubezpieczyciela ulegają przedawnieniu w takich warunkach, w których przedawnia się nabyte przezeń roszczenie ubezpieczającego do osoby trzeciej, odpowiedzialnej za szkodę w ubezpieczonym mieniu. Ubezpieczyciel zatem, wstępując w miejsce ubezpieczającego, nabywa do osoby trzeciej roszczenie z takim ograniczonym terminem przedawnienia, jaki – po odliczeniu okresu, który do tego czasu upłynął – pozostawał ubezpieczającemu na dzień zapłaty odszkodowania do dochodzenia od tej osoby wynagrodzenia wyrządzonej mu szkody. Przedawnienie to biegnie dalej i nie ulega przerwaniu czy też zawieszeniu wskutek zapłaty odszkodowania przez ubezpieczyciela. Osoba trzecia może zatem odmówić spełnienia świadczenia, chociaż upływ terminu przedawnienia nastąpił dopiero po przejściu wierzytelności na zakład ubezpieczeń (zob. wyr. SN z 31.5.1985 r., III CRN 148/85, OSNC 1986, Nr 3, poz. 34, z glosami J. Ławrynowicza, NP 1989, Nr 2–3, s. 218 i A. Szpunara, PiP 1987, Nr 2–3, s. 137; A. Szpunar, O roszczeniach, s. 40).

Odpowiedzialność pozwanych uznanych za sprawców zdarzenia, które spowodowało szkodę, wynika z czynu niedozwolonego.

Przepis art. 117 par. 1 i 2 k.c. stanowi, że z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu. Po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Jednakże zrzeczenie się zarzutu przedawnienia przed upływem terminu jest nieważne. Zgodnie z art. 118 k.c. jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi sześć lat, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata. Jednakże koniec terminu przedawnienia przypada na ostatni dzień roku kalendarzowego, chyba że termin przedawnienia jest krótszy niż dwa lata. Stosownie natomiast do treści przepisu art. 119 k.c. terminy przedawnienia nie mogą być skracane ani przedłużane przez czynność prawną. Przepis art. 120 par. 1 k.c. stanowi, że bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Jeżeli wymagalność roszczenia zależy od podjęcia określonej czynności przez uprawnionego, bieg terminu rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stałoby się wymagalne, gdyby uprawniony podjął czynność w najwcześniejszym możliwym terminie.

Zgodnie z przepisem art. 442¹ par. 1 k.c. roszczenie o naprawienie szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym ulega przedawnieniu z upływem lat trzech od dnia, w którym poszkodowany dowiedział się albo przy zachowaniu należytej staranności mógł się dowiedzieć o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia. Jednakże termin ten nie może być dłuższy niż dziesięć lat od dnia, w którym nastąpiło zdarzenie wywołujące szkodę. Zgodnie z treścią par. 2 tego przepisu, jeżeli szkoda wynikła ze zbrodni lub występku, roszczenie o naprawienie szkody ulega przedawnieniu z upływem lat dwudziestu od dnia popełnienia przestępstwa bez względu na to, kiedy poszkodowany dowiedział się o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia.

W świetle treści cytowanego przepisu dla roszczeń odszkodowawczych ex delicto wyznaczony został zasadniczy, 3-letni termin przedawnienia, liczony od dnia, w którym poszkodowany dowiedział się, albo przy zachowaniu należytej staranności mógł się dowiedzieć zarówno o samej szkodzie, jak i osobie zobowiązanej do jej naprawienia, a zatem jeżeli poszkodowany dowie się (mógł się dowiedzieć) o osobie zobowiązanej do naprawienia szkody później niż o samej szkodzie, to ta późniejsza data wyznacza początek biegu przedawnienia (por. wyrok Sądu Najwyższego z 10.4.2002 r., IV CKN 949/00, Biul. SN 2002, Nr 11, poz. 11, oraz z 27.10.2010 r., V CSK 107/10, L.). Dłuższy, 20-letni okres przedawnienia, znajduje zastosowanie, jeśli szkoda wynikła z przestępstwa lub występku. Zbrodnia i występki to dwie postacie przestępstwa. W świetle art. 7 § 2 k.k., zbrodnią jest czyn zabroniony zagrożony karą pozbawienia wolności na czas nie krótszy niż 3 lata albo karą surowszą, natomiast występki to czyn zabroniony zagrożony grzywną

powyżej 30 stawek dziennych, karą ograniczenia wolności albo karą pozbawienia wolności przekraczającą miesiąc (art. 7 § 3 k.k.). Kwalifikacja działania sprawcy szkody jako zbrodni lub występku wynikać może z przepisów kodeksu karnego lub innych ustaw (por. wyr. SN z 6.2.2001 r., II UKN 221/00, OSNAPiUS 2002, Nr 19, poz. 466). Dla zastosowania art. 442¹ § 2 k.c. co do zasady nie jest konieczne, aby doszło do uprzedniego skazania sprawcy szkody za zbrodnię lub występki, poza przypadkami, kiedy przepis prawa materialnego stanowiący podstawę odpowiedzialności wymaga takiego skazania. Przy braku wyroku skazującego w postępowaniu karnym, sąd cywilny jest uprawniony do dokonania własnej oceny, czy popełnione zostało przestępstwo, co wymaga dokonania ustaleń dotyczących istnienia podmiotowych i przedmiotowych znamion przestępstwa i następuje to w oparciu o kryteria przewidziane w przepisach prawa karnego, uznające określone zachowanie za występki lub zbrodnie w momencie zdarzenia wyrządzającego szkodę (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia: 16.12.1975 r., II CR 660/75, OSP 1977, Nr 7–8, poz. 132; z 12.4.1990 r., III CRN 108/90, L.; z 6.2.2001 r., II UKN 221/00, OSN 2002, Nr 19, poz. 466; z 21.11.2001 r., II UKN 633/00, OSN 2003, Nr 17, poz. 422; z 18.12.2008 r., III CSK 193/08, L.; oraz wyroki Sądów Apelacyjnych: w B. z 1.10.2013 r., I ACa 335/13, L.; w K. z 8.3.2013 r., I ACa 31/13, L.; w W. z 17.3.2017 r., I ACa 107/16, L.; i wyrok Sądu Najwyższego z 9.5.2017 r., I PK 155/16, L.).

Niewątpliwie czyn niedozwolony popełniony przez pozwanych, skutkujący powstaniem szkody w pojeździe ubezpieczonym u poprzednika prawnego powoda, nie stanowił zbrodni ani występku. Był on bowiem wykroczeniem, za które pozwani zostali ukarani mandatami karnymi w kwotach po 300 zł. Zatem roszczenie o naprawienie wyrządzonej szkody, jakie przysługiwało poszkodowanemu do pozwanych i które w takim samym kształcie nabył ubezpieczyciel, przedawnia się z upływem lat 3. W sytuacji bowiem, gdy strona powodowa nabyła z mocy prawa wiarygodność, która ma charakter roszczenia o naprawienie szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym, a skoro roszczenie regresowe ma charakter akcesoryjny (pochodny) w stosunku do roszczenia poszkodowanego wobec sprawcy szkody, to roszczenie regresowe strony powodowej ulega przedawnieniu w warunkach określonych w art. 442¹ § 1 KC (vide wyrok Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 9 października 2013 r. XII Ga 284/13).

Nawet zaś gdyby uznać, że przewidziana na gruncie prawa ubezpieczeniowego możliwość dochodzenia przez zakład ubezpieczeń zwrotu wypłaconego świadczenia, określana mianem tzw. „regresu nietypowego” różni się od sytuacji przewidzianej w treści art. 828 § 1 KC tym, iż regres nietypowy nie należy do roszczeń umownych ani deliktowych - jest roszczeniem szczególnym, przysługującym ex lege, to do roszczenia regresowego zakładu ubezpieczeń przeciwko kierującemu pojazdem mechanicznym ma zastosowanie termin przedawnienia roszczeń majątkowych określony w art. 118 i nast. KC. Roszczenie zakładu ubezpieczeń związane jest z prowadzeniem działalności gospodarczej i dlatego też przedawnia się z upływem lat trzech, licząc od dnia zapłaty odszkodowania poszkodowanemu (tak Sąd Apelacyjny w Lublinie w wyroku z dnia 4 września 2013 r.).

Niezależnie zatem od tego, czy przyjmujemy, że roszczenie powoda podlega przedawnieniu jako roszczenie wywodzone z deliktu czy też jako roszczenie związane z działalnością gospodarczą powoda, w każdym przypadku termin przedawnienia wynosi 3 lata. W przypadku przyjęcia, iż przedawnia się ono jak roszczenie z deliktu, z uwagi na fakt, iż od razu w dniu zdarzenia były znane dane personalne pozwanych i nastąpiło ukaranie ich mandatami karnymi, 3-letni termin przedawnienia należy liczyć od daty zdarzenia tj. od dnia 12 marca 2010 r. i upłynął on z dniem 12 marca 2013 r. Jeżeli by zaś przyjąć, iż roszczenie powoda jako związane z prowadzeniem działalności gospodarczej przedawnia się z upływem lat trzech, licząc od dnia zapłaty odszkodowania poszkodowanemu, to termin ten upłynął z dniem 8 kwietnia 2013 r., albowiem wypłata odszkodowania na rzecz poszkodowanego nastąpiła w dniu 8 kwietnia 2010 r., co wynika z treści faktury k. 19 akt. W obu zatem przypadkach roszczenie dochodzone przez powoda pozwem złożonym dniu 18 czerwca 2018 r. uległo przedawnieniu przed jego wniesieniem.

Nieuzasadnione jest zatem stanowisko strony powodowej, według którego roszczenie dochodzone przez powoda w niniejszym postępowaniu przedawnia się z upływem 10 lat. Nie ma podstaw do wywiedzenia takiego wniosku z treści art. 5 ust 2 ustawy o zmianie ustawy- Kodeks Cywilny i niektórych innych ustaw z dnia 13 kwietnia 2018 r. (Dz.U. z 2018 r. poz. 1104). W szczególności podkreślić należy, że termin przedawnienia roszczenia dochodzonego w niniejszym postępowaniu upłynął ok. 5 lat przed wejściem w życie przedmiotowej nowelizacji. Nadto art. 5 ust 2

tej ustawy stanowi, że jeżeli zgodnie z ustawą zmienianą w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, termin przedawnienia jest krótszy niż według przepisów dotychczasowych, bieg terminu przedawnienia rozpoczyna się z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy. Jeżeli jednak przedawnienie, którego bieg terminu rozpoczął się przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, nastąpiłoby przy uwzględnieniu dotychczasowego terminu przedawnienia wcześniej, to przedawnienie następuje z upływem tego wcześniejszego terminu. Ustawa nowelizacyjna nie zmieniła terminów przedawnienia roszczeń wywodzonych z deliktu czy też roszczeń związanych z działalnością gospodarczą. Zatem przepis ten nietrafnie został wskazany przez stronę powodową jako podstawa do przyjęcia 10-letniego terminu przedawnienia dochodzonego w niniejszej sprawie roszczenia.

Wobec powyższego podniesione przez obojga pozwanych zarzuty przedawnienia okazały się zasadne. Materialnoprawnym skutkiem podniesienia zarzutu przedawnienia jest zaś możliwość odmowy spełnienia świadczenia przez dłużnika. Przedawnione roszczenie nie wygasa, lecz przekształca się w roszczenie naturalne, co oznacza w tym wypadku pozbawienie tego roszczenia ochrony sądowej. Skutek ten następuje z chwilą skutecznego (następującego po upływie terminu przedawnienia) podniesienia zarzutu przedawnienia, nie zaś z upływem samego terminu przedawnienia. Skuteczne zaś podniesienie zarzutu przedawnienia jest wystarczającą podstawą dla oddalenia powództwa, bez potrzeby ustalania, czy zachodzą wszystkie przesłanki materialnoprawne, uzasadniające jego uwzględnienie, a badanie tych przesłanek, w takiej sytuacji jest zbędne (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia z dnia 31 marca 2016 roku, I ACa 1110/15).

Wobec powyższego powództwo uległo oddaleniu.

Rozstrzygnięcie o kosztach procesu oparto na art. 98 k.p.c. Pozwany K. S. nie wykazał faktu poniesienia jakichkolwiek kosztów procesu, nie był też reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika. Natomiast pozwany P. K. (1) poniósł koszty procesu w postaci kosztów zastępstwa procesowego adwokata w wysokości ustalonej na podstawie § 2 pkt. 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie w kwocie 1800 zł oraz opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.

Mając na uwadze powyższe ustalenia oraz powołane przepisy orzeczono jak w sentencji.

SSR Małgorzata Janik-Białek

ZARZĄDZENIE

1. Odnotować sporządzenie uzasadnienia (zwolnienie lekarskie S. Ref. w dniach od 25-29 listopada 2019 r. ; dni 30 listopada i 1 grudnia 2019 r. były dniami nieroboczymi).
2. Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć zgodnie ze złożonym wnioskiem:
 - pełnomocnikowi powoda r.pr. R. T..
3. Nagrać rozprawę z dnia 5 listopada 2019 r. na płytę CD, która wpiąć do akt za protokołem skróconym tej rozprawy.
4. Akta przedłożyć do postępowania międzyinstancyjnego z apelacją lub za 30 dni z dowodem doręczenia.

SSR Małgorzata Janik-Białek

S., dn. 2 grudnia 2019r.